

POLÁK PÉTER

az ujjlenyomatok ügyis ott maradnak

miért nem lehet valami
annyira hétköznapi,
mint egy
becsukott ajtó.
miután minden a
helyére csusszant
csendben, zárva várni,
hogy végre kihűljön
a kilincs.

rovartánc

van a hinta vasában egy lyuk. kezdetben csak pókok, később dara-
zsak laktak benne. hajnalban kirepültek, és senki nem tudott róluk
semmit. hogy vannak, mit csinálnak, mihez lenne éppen kedvük. de
biztos fontos részei a társadalomnak, igen.
(talán ilyen lehet felnőni is.)

--

egyszer várat építettek. vagy hozták magukkal, nem tudom. senki se
látta, hogyan készül. senki se tudta, miből van. messzire kerültek. én
nem értettem (és azóta se, de a félelem maradt). anyám meg sopán-
kodott, hogy ebből még baj lesz, apám meg: „majd, majd”. nem lett
baj. nem zuhant rám, meg sem érintett az idegensége. akár isten is le-
hetett volna.

--

„holnap korán kelünk”. valószínűleg visszaszóltam valamit, vagy
nem is így történt, csak hajnalban kirángatott apám az ágyból. nem
emlékszem. odamentünk a várhoz, és sokáig álltunk, mielőtt bármi
mozdult volna. talán itt maradtam le, hogy megakadályozzam a
chemotoxködöt. de utána sem tettem semmit. ezt kívánták a néma
törvények. a darazsak pedig kupacba hulltak a földön. nem mertem
őket megsimogatni.